

Йон Айвиде Линдквист

МАЛКА ЗВЕЗДА

София, 2014

Преводът е направен по изданието:
JOHN AJVIDE LINDQVIST
LILLA STJÄRNA
Ordfront förlag

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © John Ajvide Lindqvist 2010

© Стела Джелепова, превод, 2014
© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-526-3

ЙОН АЙВИДЕ
ЛИНДКВИСТ

МАЛКА ЗВЕЗДА

Превод от шведски
Стела Джелепова

*На моите доведени синове
Кристофер, Юнатан, Нисе
и на техните любими*

Пролог

Солиден, Скансен. Двадесет и шести юни 2007 г. Часът е осем и десет. Водещият подгръва публиката с хорово изпълнение на „Не е ли странно как понякога искаш да си далеч?“. След края на песента един техник предупреждава всички родители да свалят децата от раменете си – да не ги удари някоя камера.

Слънцето грее точно зад сцената и заслепява зрителите. Небето е тъмносино. Младежите зад загражденията са помолени да се отдръпнат, за да няма смачкани. След пет минути най-популярната музикална програма в Швеция влиза в ефир и никой не бива да пострада.

Все пак сред делничните тревоги трябва да има и оазиси на спокойствието. Не бива да се случва нищо лошо – за това са взети всички възможни предпазни мерки.

Всякакви викове от страх или болка са немислими; след предаването не може да има кръв по земята и по седалките. На сцената не бива да лежи мъртвец, подът не бива да бъде осеян с трупове. Не може да се позволи хаос. Има твърде много хора. Трябва да е спокойно и уютно.

Оркестърът подема „Стокхолм в сърцето ми“ и всички припяват. Ръцете се веят, телефоните снимат. Прекрасно чувство за общност. Остават петнадесет минути, преди всичко това да бъде унищожено с планирана точност.

А сега нека попеем. Чака ни дълъг път, докато се върнем тук. Едва когато пътят ни пречупи и сме готови да мислим немислимото, можем да се върнем.

Тъй че давайте! Всички!

*Меларен люби морето,
сладкото среща солта...*

*Всички хора
всъщност се наричат
по друг начин*

Момичето СЪС ЗЛАТНИТЕ КОСИ

*Mother says I was a dancer before I could walk.
She says I began to sing long before I could talk¹.*
ABBA, „Thank You For The Music“

¹ „Мама казва, че танцувам още преди да прохода, казва, че пея дълго преди да говоря.“ (Всички бележки под линия са на преводача.)

През есента на 1992-ра се заговори за бум на гъби в горите – от топлото и влажно лято подземният мицел бе прелял в изобилие от пачи крак и сърненки. Когато Ленарт Седерщтръм сви по горския път в старото си „Волво 240“, бе приготвил на задната седалка и голяма кошница, и две-три найлонови торби. За всеки случай.

Беше пуснал касетка с „Мелодии за гушкане 16“¹ и гласът на Кристер Шьогрен бумтеше от тонколониите: „Безброй червени рози ще ти дам...“

Ленарт се захили и заприпява, като имитираше превзетото басово вибрато на Шьогрен. Звучеше чудесно. Съвсем като него. Ленарт безспорно бе по-добър певец от Шьогрен, ала каква полза? Беше попадал на неправилното място в неправилния момент твърде много пъти, златните възможност му се бяха изплъзвали под носа или ги бе чувал как изсвистяват зад гърба му. Докато се обърнеше, вече бяха изчезнали.

Както и да е. Сега поне щеше да набере гъби. Пачи крак, златото на гората, в огромни количества. После обратно вкъщи да ги свари и да напълни хладилника; щеше да има достатъчно за гъбен сандвич и бира всяка вечер, докато станеше време да изхвърлят коледната елха. Дъждовното време от последните няколко дни сега бе заменено от ярко слънце – условията бяха идеални.

Ленарт знаеше наизуст всяка извивка на горския път и спокойно затваряше очи и стискаше волана, докато пееше: „Безброй червени рози в буке-е-е-ет...“

Отвори очи гъкмо навреме, за да види нещо черно на пътя пред себе си. Слънцето се отрази в лъскав метал и той едва успя да отбие преди сблъсъка. Автомобил. Ленарт хвърли един поглед в огледалото, за да прочете регистрационния номер, но автомобилът профуча

¹ Албум от 1988 г. на шведския естраден състав „Викингарна“.

по чакъления път поне с осемдесет километра в час, вдигайки облак прах. Ленарт обаче беше сигурен, че е БМВ. Черно БМВ със затъмнени стъкла.

Той продължи още триста метра до мястото, където паркираше обикновено, изгаси двигателя и въздъхна.

Какво беше това, по дяволите?!

По тези места беемветата не бяха рядкост. Но беемве, летящо с осемдесет километра в час по чакълени път през гората – това вече беше необикновено. Ленарт почувства възбуда. Беше присъствал на нещо. През краткия миг, когато черната кола се бе стрелнала на среща му, сърцето му беше подскочило и се беше свило като пред смъртоносен удар, а после се бе отпуснало и успокоило отново. На това му се викаше преживяване.

Човъркаше го единствено разочарованието, че не може да докладва. Естествено, можеше да зарече гъбарството за сметка на удоволствието да се прибере и да звънне в полицията, да опише подробно срещата на пътя, където беше забранено да се кара с повече от трийсет. Но без регистрационен номер щеше да е безсмислено.

Ленарт слезе от колата и взе кошницата и торбите; мимолетното вълнение бе отстъпило място на чувството, че е бил сплашен. Отново. По някакъв неясен начин черното БМВ бе *победило*. Може би щеше да е различно, ако вместо това беше някой скапан „Сааб“; но в случая една истинска богаташка кола бе вдигнала прахоляк в очите му и го бе избутала от пътя. Както обикновено.

Ленарт тресна вратата и се отправи със сведена глава към гората. Във влажната земя под сенките на дърветата се виждаха пресни следи от гуми. Дълбока бразда в калта показваше къде е спирала кола – най-вероятно беемвето. Ленарт оглеждаше широките следи все едно ще могат да го снабдят с някакво доказателство или нова точка в обвиненията. Нищо не му хрумна. Поради липса на по-добра реакция се изплю върху следите.

Майната им.

Той навлезе няколко крачки в гората и се спря, вдиша аромата на огрени от слънцето борови иглички, влажен мъх и още нещо... слаб мирис на гъби. Нямаше как да разбере откъде идва, нито от какъв вид гъба е, но беше достатъчно да се убеди, че мълвата е била вярна: гъбеният бум беше факт. Погледът му се плъзна по земята в търсене на различен цвят или форма. Биваше го вбрането на гъби, отдалеч виждаше някой пачи крак, скрит

под съчки и трева. Най-малката промяна в обичайния жълт нюанс му стигаше да се спусне като сокол.

Но този път видя печурка. На десетина метра от него от земята се подаваше бяла гугла. Ленарт сбърчи вежди. Никога досега не бе попадал на печурка в околността, понеже почвата не беше подходяща.

Приближи и първоначалното му подозрение се потвърди – оказа се найлонова торба. Ленарт въздъхна. Случваше се разни типове, твърде мързеливи да идат до контейнера, да си хвърлят боклуките в гората. Веднъж беше видял как някакъв мятя през прозореца на колата микровълнова печка. Но тогава беше записал регистрационния номер и бе подал писмена жалба.

Ленарт смяташе да поеме по обичайния си маршрут за бране на гъби, когато забеляза, че найлоновата торба помръдва. Спря се. Торбата помръдна отново. Сигурно от вятъра. Дано да е така. Но между дърветата нямаше ни най-малък повей.

Лоша работа.

Найлонът трепна отново и се чу слабо шумолене. Краката на Ленарт изведнъж натежаха като олово. Гората около него си стоеше безмълвна и безразлична и той бе сам-самичък в целия свят заедно със съдържанието на торбата. Ленарт преглътна и приближи няколко крачки. Сега торбата не помръдаваше.

Върви си вкъщи. Зарежи я тая работа.

Не искаше да види някое старо куче, убито, но не докрай, нито котило котета с премазани черепи, но не докрай. Не искаше.

Така че не чувство за отговорност или състрадание го накараха да иде до найлоновата торба. Беше обикновено човешко – или нечовешко – любопитство. Беше длъжен да узнае, иначе треперещият найлон щеше да го измъчва, докато най-накрая се върнеше да провери какво е пропуснал.

Хвана крайчеца и веднага отскочи назад, притиснал устата си с ръце. В торбата имаше нещо. Нещо, което бе отвърнало на хватката му, нещо с плът, с кости, с жили. Земята около торбата бе разравяна наскоро.

Гроб. Малък гроб.

Мисълта събуди поредица асоциации и Ленарт изведнъж осъзна какво точно бе стиснало ръката му. Друга ръка. Много малка ръка. Ленарт се прокрадна обратно до торбата и започна да рови. Ставаше бързо. Пръстта бе нахвърляна небрежно, вероятно с

ръце. Ленарт изрови торбата за десетина секунди и я извади от ямата.

Дръжките бяха вързани и той разкъса найлона, за да влезе въздух, да влезе живот. Успя да направи дупка, през която се показа посиняла кожа. Едно хилаво краче, хлътнал гръден кош. Момиченце. Пеленаче само на няколко дни или седмици. Не шаваше. Тънките устни бяха свити сякаш напук на целия зъл свят. Ленарт бе станал свидетел на предсмъртния му гърч.

Той долепи ухо до гърдите му и му се счу едва доловимо туптене. Стисна носа на детето с палец и показалец и дълбоко си пое дъх. Трябваше да закръгли устни, за да духне в миниатюрната уста; не му се наложи да вдишва отново, за да напълни малките бели дробове втори път. Въздухът излезе с гъргорене и гръдният кош остана неподвижен.

Ленарт пак си пое дъх и духна и този път се получи. По телцето пробяга тръпка; детето изкашля бяла пяна и нададе писък, който прониза горската тишина и накара времето да тръгне отново.

Детето пишеше ли, пишеше; но това не приличаше на никой писък, който Ленарт някога бе чувал. Не беше нито накъсан, нито жален. Представяваше един-единствен ясен тон, изтръгнал се от измъченото телце. Ленарт имаше музикален слух и не се нуждаеше от камертон, за да разбере, че е ми. Звънливо ми, от което листата затрептяха и птиците излетяха от клоните.

2

Момиченцето лежеше на предната седалка, увито в светлочервения пуловер на Ленарт. Самият Ленарт седеше, облегал ръце на волана, и го гледаше. Беше съвсем спокоен и чувстваше тялото си празно. Прочистено.

Веднъж в края на седемдесетте беше пробвал кокаин. Една модерна тогава рокбанда му беше предложила и той бе приел. Една магистралка и никога повече не повтори: беше се оказало прекрасно. Наистина прекрасно.

Човек винаги изпитва някаква болка. Все някъде нещо те стяга – ако не в тялото, то в мислите. Боли те. Винаги. Кокаинът беше унищожил болката. Тялото му се бе превърнало в кадифена обвивка, съдържаща само ясни мисли.

Мъглите се бяха вдигнали и животът бе прекрасен. След това Ленарт бе осъзнал, че търсенето на това чувство може да се превърне в проект за цял живот. Затова се отказа.

А сега седеше с ръце на волана и изпитваше нещо подобно, само че без помощта на наркотици. Вътре в него цареше пълно спокойствие, гората грееше в есенните си цветове, а някакво огромно същество бе затаило дъх и чакаше решението му. Ленарт бавно посегна към ключа – *Неговата ръка! Имаше си ръка с пет пръста, която мърдаше, както му скимне! Какво чудо!* – запади двигателя и пое по обратния път.

На главното шосе го изпревариха няколко пъти, понеже лезеше в банката като костенурка. Бебето нямаше нито кошница, нито столче, затова Ленарт караше все едно пренася купа, пълна до ръба с безценна течност. Детето изглеждаше толкова уязвимо и преходно, че и най-малкото необмислено движение можеше да сложи край на съществуването му.

Гърбът му лепнеше от пот, когато десет минути по-късно сви в алеята, спря двигателя и се озърна. Не се мяркаше жива душа; Ленарт грабна детето и затича към къщата. Качи се на верандата и установи, че вратата, както винаги, е заключена. Почука два пъти, пауза и после още два пъти.

Хладен бриз близна потния му гърб и той притисна бебето по-здраво до гърдите си. След десетина секунди чу предпазливите стъпки на Лайла по коридора, видя как шпионката потъмнява, докато тя проверяваше кой чука. После вратата се отвори. Лайла стоеше като някаква масивна преграда пред него.

– Бързо се прибра, какво...

Ленарт се промуши покрай нея в антрето и забърза към кухнята. Вратата зад него се затвори и Лайла извика:

– Не с обувките, ума ли си изгуби, не влизай с обувките, Ленарт!

Ленарт стоеше объркан наред кухнята. Досега просто бе бързал да се добере до сигурността на къщата. Сега обаче не знаеше накъде да се обърне. Понечи да остави бебето на кухненската маса, но веднага се разкая и го притисна към себе си, като се въртеше в кръг в търсене на посока.

Лайла дойде в кухнята със зачервено лице.

– Сваляй си обувките, като влизаш, току-що изчистих, а ти...

– Млъквай.

Лайла си затвори устата и отстъпи половин крачка. Ленарт поотпусна хватката си около бебето, смъкна малко пуловера и отвътре се показаха теме и рядка руса коса. Ченето на Лайла увисна.

Ленарт надигна вързопа.

– Намерих дете. Новородено. В гората.

Чу се тихо цъкване, когато езикът на Лайла се лепна за небцето и после пак се отлепи в търсене на думи. Накрая успя да прошепне:

– Какво си направил?

– Нищо не съм направил. Намерих я в гората. В една яма.

– В яма ли?

Ленарт обясни набързо какво беше станало. Лайла стоеше като вкаменена с ръце на корема. Само клатеше глава. Когато Ленарт стигна до момента с изкуственото дишане, изведнъж се тросна:

– Няма ли да престанеш да си клатиш главата, докато говори?!
Страшно е дразнещо.

Главата на Лайла замръзна насред движението. Тя колебливо пристъпи напред и погледна бебето с израз на стаен ужас. Очите и устата му бяха здраво стиснати. Лайла зачупи ръце.

– Какво смяташ да правиш?

3

Изборът на бебешки принадлежности се беше разширил значително, откакто Джери беше малък. Имаше биберони с една дупка, с две дупки, с големи дупки, с малки дупки. Различни размери бутилки. Ленарт грабна наслуки три вида и ги пусна в количката.

Положението с памперсите беше същото. За Джери бяха ползвали платнени пелени, които после перяха, но такива вече не се продаваха в супермаркет ИКА. Ленарт стоеше пред стелаж с разноцветни найлонови опаковки като будист пред Стената на плача – това просто не беше неговият свят. Нямахме понятие.

За малко да постъпи като с бутилките, но в последния момент забеляза, че памперсите са с различни размери за различните възрасти. За новородени изборът беше сведен до два вида и Ленарт взе един пакет от по-скъпите. За щастие сухото мляко се предлагаше само в една разновидност и той добави две червени кутии към съдържанието на количката си.

Оттам нататък не знаеше какво повече трябва.

Залъгалки? Джери имаше залъгалки и видяхме какво излезе накрая. Засега без залъгалки. Погледът на Ленарт се спря на един жираф, или по-точно глава на жираф, закрепена върху топка с пружина, за да мърда постоянно. Пусна я в количката.

Всяко взимане и пускане, всяко движение му се струваше абсурдно. Това бяха бебешки неща. Неща за бебета. Ритащо и пиццашо създание, което само приема храна от единия край и я изхвърля от другия. Това го беше установил в гората...

Онова неземно *спокойствие* го обхвана отново. Ръцете му се отпуснаха, а погледът му се спря на една кръгла лампа на тавана. Виждаше как малките хора се движат между щандовете, гледаше ги през Божиите очи, искаше да протегне ръка и да им каже, че им е простено. Всичко, което му бяха сторили, вече бе без значение.

Прощавам ви. Обичам ви. Да, наистина ви обичам.

– Прощавайте.

За миг помисли, че някой действително беше отговорил на опрощението. После се върна в реалността и се озова срещу една опулена дебелана, която се мъчеше да се промуши покрай него към детските храни.

Той стисна дръжката на пазарската количка и се заозърта. Двама възрастни господата го наблюдаваха. Нямаше понятие колко време е стоял така, в милостива кататония, но надали повече от няколко секунди. Достатъчно да почнат да го зяпат.

Ленарт се подсмихна злобно и забърза към касите. Дланите му се изпотиха и изведнъж му хрумна, че походката му е неестествена. Слепоочията му пулсираха, погледите на околните – въображаеми или истински – пареха гърба му. Всички обсъждаха шепнешком съдържанието на количката му и го подозираха в какво ли не.

Трябва да се успокоя. Спокойно.

Имаше си метод за такива случаи, когато от време на време го обладаваха подобни чувства: представяше си, че е Кристер Шьогрен. Златните албуми, телевизионните предавания, турнетата в Германия – пълната програма. Всички го зяпаха, понеже беше ужасно *известен*.

Ленарт поизправи гръб и забута количката си малко по-уверено. Още няколко крачки до касите и фантазията беше пълна: ето, Кристер идва. На касата, естествено, нямаше опашка и докато вадеше покупките си от количката, той се усмихна на касиерката, показвайки чаровната дупчица между предните зъби.

Плати с банкнота от петстотин крони, взе си рестото и прибра покупките в две торби, после продължи през множеството със самоуверени стъпки и едва когато остави торбите на задната седалка, седна зад волана и затвори вратата, свали маската – отново можеше да бъде себе си и да презира Кристер.

Моят син Хавай, дрън-дрън.

Завари Лайла до кухненската маса. Момиченцето лежеше в обятията ѝ, увито в едно от старите бебешки одеяла на Джери. Ленарт нареди покупките на масата, докато Лайла гледеше с онова изражение, от което му се обръщаше стомахът – със зяпнала уста и вдигнати вежди. Безпомощна и объркана. Може *едно време* и да му е въздействало, но вече не.

Ленарт извади кутията сухо мляко и попита, без да поглежда към Лайла:

– Какво ти става?

– Не е издала звук – отвърна Лайла. – През цялото време нито звук.

Ленарт наля двеста милилитра вода в една тенджерка и я сложи на котлона.

– Какво искаш да кажеш?

– Каквото казах. Би трябвало да е гладна или... де да знам. Но нищо. Би трябвало да каже нещо. Да издаде някакъв звук.

Ленарт остави мерителната лъжичка и се надвеси над детето. То имаше същото съсредоточено изражение като преди, все едно се ослушваше внимателно за нещо. Той смуща плоското носле и устните се изкривиха в недоволна гримаса.

– Какво правиш? – попита Лайла.

Ленарт ѝ обърна гръб, сипа млякото на прах и започна да бърка. Гласът на Лайла се вдигна една терца.

– Да не помисли, че е умряла?

– Нищо не съм помислял.

– Мислиш, че ще си седя така с мъртво дете, без да забележа, така ли?

Ленарт разбърка припряно млякото и провери с пръст да не е горещо. Свали го от котлона и взе напосоки една от бутилките на фона на каканиженето на Лайла.

– Знаеш ли, направо си невероятен. Мислиш си, че само ти знаеш какво да правиш, но ще ти кажа, че през всички години, докато Джери беше малък, а ти само...

Ленарт наля млякото и затвори бутилката, обърна се и зашлеви Лайла по бузата.

– Затваряй си устата. Не ми говори за Джери.

Издърпа детето от ръцете ѝ и седна от другата страна на масата. Скришом стисна палци биберонът да се окаже подходящ. Точно сега не искаше да се окаже, че е сбъркал.

Устните на момиченцето се впиха в биберона и то жадно засмука течността в бутилката. Ленарт хвърли един поглед на Лайла, но тя не бе забелязала триумфа му. Седеше и търкаше бузата си, а по двойната ѝ гуша тихо се спускаха сълзи. После стана, заклатушка се към спалнята и затвори вратата.

Детето ядеше почти толкова безшумно, колкото правеше и всичко друго. Чуваха се само тихи изсумтявания, когато вдишваше; устата не пускаше биберона. Млякото в бутилката бързо намаляваше. Почти беше свършило, когато Ленарт чу слабо прошумоляване от станиолова опаковка откъм спалнята. Реши да не обръща внимание. И така си имаше достатъчно грижи.

Детето пусна биберона със съскане и отвори очи. Нещо пробяга по гръбнака на Ленарт и той потръпна. Очите на детето бяха ясно сини и огромни на фона на малкото личице. За секунда зениците се разшириха и на Ленарт му се стори, че се вира в пропаст. После се стесниха от ярката светлина и очите се затвориха.

Ленарт дълго стоя, без да помръдва. Детето го беше погледнало. Беше го видяло.

4

Лайла се върна от спалнята и завари Ленарт сложил бебето върху хавлиена кърпа на кухненската маса. Въртеше един памперс в ръцете си и се мъчеше да му хване цаката как се слага. Лайла го взе, избута Ленарт и промърмори:

– Дай на мен.

Дъхаше на какао и мента, но Ленарт премълча. Сложи ръце зад гърба си, отстъпи една крачка и загледа какво прави Лайла. Лявата ѝ буза беше аленочервена и набраздена от ивици засъхнали солени сълзи.

Навремето беше сладурана, добра партия и претендент за бляскавия трон на Лил-Бабс¹. Един критик даже ѝ викаше на шега Лил-Лил-Бабс. Но после двамата с Ленарт се събраха и кариерата ѝ взе неочакван обрат. А сега тежеше деветдесет и седем кила и едва ходеше. Човек още можеше да открие някогашната сладурана в лицето ѝ, но за целта трябваше да сложи паспарту отгоре му.

Лайла нагласи памперса и закарфичи одеялото. Донесе още една хавлиена кърпа и стъкми постеля в голямата кошница за пикник; накрая внимателно сложи все още спящото бебе вътре. Ленарт стоеше с ръце на гърба и я следеше с очи. Беше доволен. Вървеше добре.

Лайла вдигна кошницата и лекичко я залюшка като люлка. Погледна Ленарт за първи път, откакто се бе върнала от спалнята.

– И сега?

– В смисъл?

– Какво ще правим сега? Къде ще я оставим?

Ленарт издърпа кошницата от ръцете на Лайла, отиде в хола и я остави на креслото. Надвеси се над детето и погали бузата му с показалец. Зад гърба му се разнесе гласът на Лайла:

– Ама ти сериозно ли?!

– Какво?

– Забранено е. Много добре знаеш.

Ленарт се обърна към нея и протегна ръка. Лайла отстъпи назад, но Ленарт обърна длан нагоре, за да я подкани да я поеме. Тя неохотно се приближи, все едно очакваше протегнатата ръка всеки момент да се превърне в змия. После хвана ръката му. Ленарт я заведе в кухнята, сложи я да седне край масата, наля ѝ чаша кафе и я постави пред нея.

Лайла следеше движенията му бдително, докато Ленарт наливаше една чаша и за себе си и сядаше срещу нея.

– Не съм ядосан – започна той. – Тъкмо обратното.

Лайла кимна и приближи чашата към устата си. Зъбите ѝ бяха обезцветени от шоколада. Ленарт пак премълча. Бузите ѝ се гънеха по неприятен начин, докато отпиваше топлата напитка. Ленарт не каза нищо и за това. Вместо това се обърна към нея:

– Скъпа.

Очите на Лайла се присвиха.

¹ Популярна шведска певица от 50–60-те години на XX в.

– Да?

Йон – Не ми остана време да ти разкажа всичко. Какво ста-
Линдквист на в гората. Когато я намерих.

Лайла сложи ръце на масата.

– Ами, разкажи ми сега. *Скъпи*.

Ленарт не обърна внимание на ироничния ѝ тон и продължи:

– Тя запя. След като я изрових. Извадих я от ямата и тя запя.

– Ама тя и звук не издава.

– Слушай ме. Не очаквам да ме разбереш, при положение че
 нямаш никакъв слух...

Ленарт вдигна ръка, за да предотврати протеста, който със сигурност щеше да последва – ако Лайла все още се гордеше с нещо, това беше гласът ѝ и умението веднага да удучи верния тон. Но сега не ставаше дума за това.

– Нямаш *такъв* слух като мен – поясни Ленарт. – Гласът ти е по-хубав и пееш по-сигурно, и тъй нататък. Доволна ли си? Но не говорим за това. Говорим за слух.

Лайла реши да го изслуша. Независимо по какъв начин бе при-
 знал уменията ѝ, пак беше нещо. Остави го да продължи:

– Знаеш, че имам страхотен слух. Когато отворих найлоновата
 торба и я извадих... тя запя. Първо ми. После до. И после ла. И не
 говоря за писъци, подобни на тонове, а за... *синусови тонове*. Иде-
 ални. Ако имах с какво да измеря честотата на нейното ла, щеше да
 покаже 440 херца.

– Какво имаш предвид?

– Нищо нямам предвид. Просто беше така. Тя запя. Никога не
 бях чувал нещо подобно. Никакво колебание, никаква грешка. Ся-
 каш слушаш... ангел. Още ехти в ушите ми.

– Какво искаш да ми кажеш, Ленарт?

– Че не можем да я оставим. Изключено е.

5

Кафето беше свършило. Бебето спеше. Лайла се въртеше из кух-
 нята с един дървен черпак в ръка и го размахваше във въздуха, ся-
 каш за да загребе нови аргументи. Ленарт седеше, подпрял глава, и
 не я слушаше.

– Нямаме възможност да гледаме дете – не млъкваше Лайла. – Какво ще стане с него, виж какъв е животът ни. Във всеки случай аз нямам желание да започвам отначало, да не спя по цяла нощ, да съм възрзана за него. И то след като най-последно...

Черпакът престана да се вее и извърши колебливо косо движение. Лайла не искаше да го изрича, но понеже смяташе, че точно този аргумент би въздействал на Ленарт, продължи:

– ...когато най-последно се отървахме от Джери. Пак ли трябва да минаваме през всичко това? Освен това, Ленарт, извинявай, че го казвам, но няма никакъв шанс да бъдем одобрени за осиновители. Като за начало сме твърде стари...

– Лайла.

– И няма съмнение, че имат документи за Джери и ще ни попитат...

Ленарт удари с длан по масата – силно. Черпакът замръзна и потокът от думи секна.

– Никой не ти говори за осиновяване – тросна се Ленарт. – Няма да я изоставя. Никой няма да знае, че е при нас. Точно по причините, които ти така красноречиво изложи.

Лайла изпусна черпака. Той отскочи веднъж и тупна между тях. Лайла погледна първо Ленарт, после черпака. Той не си направи труда да го вдигне, затова тя се наведе тромаво и го стисна в обятията си все едно бе бебето, което обсъждаха.

– Ти си луд, Ленарт – прошепна тя. – Съвсем си полуудял.

Ленарт сви рамене.

– Това е положението. Ще трябва да се нагодиш към него.

Лайла отвори уста и пак я затвори. Размаха черпака, сякаш за да разпръсне невидимо ято демони. Тъкмо понечи да изрече някои от изреченията, трупащи се в гърлото ѝ, и на вратата се почука.

Ленарт скочи на крака, изблъска Лайла и забърза към хола и към кошницата с все още спящото дете. Почукването беше толкова обичайно, че го разпозна веднага. Джери *се беше отбил*.

С кошницата в ръка отиде при Лайла и допря грубия си показалец до устните ѝ.

– Нито дума, чуваш ли? Нито дума.

Ококорените очи на Лайла се поприсвиха и тя поклати глава. Ленарт грабна бебешките принадлежности и ги метна в шкафа; след това затича към избата. Тъкмо затвори вратата зад гърба си и чу куцукането на Лайла в антрето. Той се

запрокрадва надолу по стълбите, като се мъчеше да не люшка кошницата и да не събуди детето. Подмина котелното и пералнята и отвори вратата на стаята за гости – някогашната стая на Джери.

Лъхна го влажен, леден въздух. В стаята за гости не беше спал и един гост, откакто Джери се беше изнесъл; отваряха я най-много два пъти в годината, колкото да се проветри. Одеята и завивките бяха просмукани със слаба миризма на мухъл.

Той остави кошницата на леглото и пусна парното. Врялата вода забълбука в тръбите. Ленарт постоя минута с ръка на радиатора да види дали се стопля, дали няма нужда от обезвъздушаване. После зави бебето с още едно одеяло.

Малкото личице все още беше потънало – поне той се надяваше така – в дълбок сън; въздържа се да го погали по бузата.

Сти, малко чудо, сти.

Не смееше да остави Лайла насаме с Джери, нямаше ни най-малко доверие в способността ѝ да си държи езика зад зъбите, ако Джери зададе някой неудобен въпрос. Затова с натезало сърце затвори вратата на стаята за гости и се помоли бебето да не се събуди и да се разпици или... да запее. Онези тонове можеха да им проглушат ушите.

Джери се беше настанил до кухненската маса и набиваше сандвичи. Лайла седеше срещу него и чупеше ръце. Джери забеляза Ленарт, отдаде му чест и викна:

– Ахой, капитане!

Ленарт го заобиколи и затвори откренатата врата на хладилника. Значителна част от съдържанието на хладилника беше извадена на масата, та Джери да има богат избор какво да си намаже. Той отхапа от сандвича си с пастет, кашкавал и кисели краставички, кимна към Лайла и изломоти:

– Какво ѝ е на майка? Съвсем не е на себе си.

Ленарт нямаше сили да отговори. Джери облиза марината от пръстите си. От дундестите си, груби пръсти. А някога бяха тънки и гъвкави, пърхаха като птичи крила по струните на китарата.

Без да поглежда към Джери, Ленарт промърмори:

– Малко сме заети.

Джери се захили и започна да си маже нов сандвич.

– С какво пък сте заети, никога нищо не правите.

На масата пред Ленарт имаше туба хайвер. Джери я беше стиснал през средата и Ленарт демонстративно заизбутва хайвера към горната част, и нави дъното. Слепоочията взеха да го наболяват.

Джери погълна сандвича на четири залька, облегна се назад, склочи ръце зад главата си и се огледа из кухнята.

– Така значи. Малко сте заети.

Ленарт извади портфейла си.

– Пари ли ти трябват?

Джери доби изражение все едно това изобщо не му е хрумвало и се извърна към Лайла. Забеляза нещо и наклони глава.

– Какво ти е на бузата, майко? Да не те е удрял?

Лайла поклати глава, но по толкова неубедителен начин, че по-добре да беше казала да. Джери кимна и поглади наболата си брада. Ленарт стоеше, протегнал отворения портфейл. Болката в слепоочията се сля и се пръсна по цялата му глава.

Джери ненадейно скочи от стола и Ленарт инстинктивно отстъпи. Джери приближи по-спокойно и преди Ленарт да успее да реагира, портфейлът му се озова в ръцете на сина му.

Джери си тананикаше, докато отваряше отделението за банкнотите, и с намек за някогашната си ловкост извади три стотачки. След това хвърли портфейла на Ленарт и отбеляза:

– Това си има цена, нали знаеш.

Отиде при Лайла и я погали по косата.

– Та това е малката ми майчица. Не можеш да правиш каквото си искаш.

Ръката му се спря на рамото на Лайла. Тя я грабна и я стисна все едно нежността му не беше престорена. Взимаше каквото ѝ се даваше. Ленарт ги гледаше отвратен. Как тези две чудовища се бяха оказали негови роднини? Две лигави лоени топки, вкопчени в него и дърпащи го надолу. Как се беше случило?

Джери издърпа ръката си и пристъпи към Ленарт, който автоматично отскочи назад. Макар огромна част от близо стоте кила на Джери да се дължеше на нагъване на хамбургери, а не на правене на мускули, той пак беше значително по-силен от Ленарт и по-способен. *Способен.*

– Джери.

Тонът на Лайла беше умолителен, безсилен. Майката, стояща до непослушния си син и казваща: „Ама, миличък, не прави така“, без да си мръдне пръста да го спре. И все пак Джери се спря и попита:

– Да, мамо?

– Не е каквото си мислиш.

Йон

Линдквист

Джери се извърна към Лайла, а нейните очи затърсиха тези на Ленарт. Той троснато и ядосано поклати глава, с което за пореден път я постави в ролята на буриданово магаре. От смущение тя се вкопчи в обичайния си път за бягство. Отпусна тялото си, сведе поглед към масата и изохка:

– Всичко ме боли.

Въпреки че не това бе намерението на Лайла, се получи желаният от Ленарт ефект: Джери въздъхна и нетърпеливо заклати глава. Не му се слушаше вайкането на майка му за стави и шипове и цялата медицинска енциклопедия за страничните ефекти от лекарства, които тя даже не вземаше. Той излезе от кухнята и сърцето на Ленарт спря, когато ризата на Джери закачи жирафа на плота – беше забравил да го скрие.

Главата на жирафа се залюшка, но Джери излезе в антрето и си obu ботушите. Ленарт направи две-три крачки към него, за да закрие жирафа. Джери вдигна глава и се подсмихна иронично.

– Да не идваш да ме изпратиш? Досега не се е случвало.

– Довиждане, Джери.

– Да, да. Пак ще дойда, да знаеш.

Джери затръшна вратата зад гърба си. Ленарт почака десет секунди и после се хвърли към ключа и го завъртя. Чу как мотоциклетът на Джери зарева и бързо заглъхна в далечината. Разтри си слепоочията, потърка очи и въздъхна дълбоко. След това се върна в кухнята.

Лайла седеше както я беше оставил, сгърчена край масата, подръпваща блузата си като малко момиченце. Един заблуден слънчев лъч се шумгна между пердетата и падна върху косите ѝ и за миг те сякаш запламтяха в златисто. Най-неочаквано Ленарт изпита внезапна нежност. Видя нейната самота. Тяхната самота.

Тихо се приближи и седна срещу нея, пресегна се през масата и я хвана за ръка. В къщата цареше спокойствие след нашествието на онова природно бедствие Джери. А имаше и друго време. Друг живот. Ленарт си позволи за малко да се отдаде на спомени. Всичко можеше да бъде различно.

Лайла поизправи гръб.

– За какво мислиш?

– За нищо. Просто ние... може и да има надежда.

– За какво?

– Не знам. За... нещо.

Лайла издърпа ръката си и взе да върти едно копче на блузата си.

– Ленарт. Каквото и да говориш, не можем да задържим това дете. Смятам да се обадя на социалните, да видим какво ще ни кажат. Какво да правим.

Ленарт зарови лице в ръцете си. Без да надига глас, изрече:

– Лайла. Ако дори доближиш телефона, ще те убия.

Устните на Лайла се извиха.

– И преди си ме заплашвал.

– Тогава също говорех сериозно. Както и сега. Ако не беше... ако не ми се беше подчинила. Щях да направя същото, което ще направя и сега, ако се обадиш някъде или кажеш на някого. Ще сляза в мазето и ще взема брадвата. След това ще се кача тук и ще те удрям по главата, докато умреш. А после каквото ще да става. Не ме е грижа.

Думите се нижеха една след друга. Съзнанието му беше бистро и ясно, беше съвсем спокоен и говореше сериозно. Чувството се оказа приятно и главоболието изчезна така внезапно, все едно някой е натиснал копче. Ръкавицата беше хвърлена, каквото имаше да се казва, беше казано, нямаше какво да се добави.

Животът можеше да започне отново. Може би.

6

Ленарт и Лайла.

Така и не се получи съвсем.

Някой може и да си спомня „Летен дъжд“ от 1969-а. Влезе в топ пет на „Свенсктопен“, а и със сигурност я има в някоя от онези компилации, които можеш да си купиш за петдесетачка от супер-маркета.

От събирането им – и на сцената, и в живота – през 1965-а, докато си смениха името през 1972-ра, се наричаха чисто и просто Ленарт & Лайла. Имаха още няколко песни, които се подвизаваха в долната половина на класациите – достатъчно, за да им донесат участия, но не и за да станат звезди.

После си наеха нов мениджър. Новият беше двацет години по-млад от предишния и първият му съвет беше да

си сменят името. Старото звучало като тъпа версия на Айк и Тина Търнър, пък и модата да се нареждат имена едно след друго стигнала логичния си край с Дейв Ди, Доузи, Бийки, Мик енд Тич. Сега дошло времето на кратките и звучни имена.

И така, от 1972 г. Ленарт & Лайла станаха „Адърс“. На Ленарт му допаднаше асоциацията, извиквана от това име: че идваха отвън, отстрани. Лайла го мразеше и го намираше за превзето, понеже то предполагаше, че свирят друг тип музика. В крайна сметка те повече приличаха на сестри Линдберг, отколкото на „Ху“, и не възнамеряваха да си разпердушинват електрическите китари на сцената.

Но все пак станаха „Адърс“ и това устройваше Ленарт, който търсеше ново начало. Беше написал няколко песни, които не се вписваха в старата картинка – нещо средно между „Свенсктопен“ и „Топ оф дъ Попс“. Нещо ново. А какво по-ясно можеше да отбележи новата посока от едно ново име? Той захвърли Ленарт & Лайла като някакво демодирано палто и се зае да композира за дебютния албум.

Записаха го през пролетта на 1973-та. Когато Ленарт взе в ръце първия екземпляр, изпита по-голяма гордост откогато и да било. Това беше първата плоча, в която всяка една песен беше лично негова.

Първият сингъл, „Каж ми“, представляваше елегантна смесица между класическа естрадна музика – със саксофон и три акорда – и минорни партии, прилични на Бийтълсовите, а за свързка служеше нещо подобно на народни мотиви. Беше си чист шведски хит, но и много повече от това. Имаше за всекиго по нещо.

В началото на май го пуснаха по радиото за първи път заедно с три други песни, които имаха шанс следващата седмица да намерят място в „Свенсктопен“ Изпълняваха ги „Турлейфс“, „Стийплърс“, „Тропикос“. И „Адърс“. Ленарт проля някоя и друга сълза. Едва като чу песента си по радиото, осъзна напълно колко е хубава.

Няколко дни по-късно с Лайла имаха участие. Организаторите бяха настояли да използват старото си име, понеже хората го знаеха. Ленарт не възрази – прие го като сбогуване с отминалите времена. От неделя нататък щяха да тръгнат по нов път.

И така, оставиха Джери, тогава седемгодишен, при родителите на Лайла и тръгнаха с колата към „Ескилстуна Фолкетс“ парк.

Не беше голямо събитие – само те двамата, „Тропикос“ и някакви местни дарования на име „Берт-Йоранс“.

Няколко пъти бяха пели заедно с „Тропикос“ и познаваха и Роланд, певица, и момчетата от групата. Ленарт получи доста похваления по гърба и „добра работа“, тъй като всички бяха слушали „Свенсктопен“. И той успя да измъкне някакъв комплимент за най-новата песен на „Тропикос“, „Лято без теб“, макар тя по нищо да не се различаваше от предишните. Даже не си ги пишеха сами.

Вечерта мина без засечки. Ленарт & Лайла дори закриха концертта и по този начин, така да се каже, засенчиха „Тропикос“, при това с апломб. Лайла пъх по-добре от всякога, може би защото знаеше, че това е един вид лебедова песен. Никога повече нямаше да изпълняват тези песни – Ленарт беше казал така – и когато Лайла изпя последните тонове на „Летен дъжд“, очите на немалка част от публиката се насълзиха и аплодисментите бяха необичайно бурни.

Ленарт възнамеряваше да приключи с няколко думи как оттук нататък щяха да се казват „Адърс“ и „не забравяйте да слушате в неделя“, но в светлината на днешния успех щеше да прозвучи дребнаво. Остави Лайла да си изпее лебедовата песен на спокойствие.

После дойде време за малко бира и приказки. Ленарт се разговори с Йоран, китариста на „Берт-Йоранс“, чиито музикални амбиции също бяха по-големи от това, което усмирителната риза на „Свенсктопен“ обикновено позволяваше. Той изрази възхищението си колко умело Ленарт е съчетал приятна естрадна мелодия със, както го нарече, „по-континентално звучене“. Беше убеден, че това ще е новата мода, и двамата вдигнаха тост в негова чест.

Ленарт понечи да го черпи, но не си намери портфейла. Помоли Йоран да почака и забърза обратно към гримьорната, докато вътрешно мъркаше като коте. Не можеше да се въздържи – друго си беше да го славословят хора, които разбират за какво иде реч. Пък и този Йоран се беше показал като добър китарист и не беше изключено да...

Ленарт отвори вратата на гримьорната и в този момент цялото му съществуване бе изритано в съвсем друга посока. Озова се лице в лице с Лайла – наведена над масата с разперени пръсти. Зад нея стоеше Роланд със смъкнати панталони и лице, вдигнато към тавана като в спазъм.

Ленарт очевидно беше нахлул точно в критичния момент, защото, когато Лайла го видя и инстинктивно се пресегна през масата, сигурно за да затвори вратата, Роланд

изстена и се хвана за оная работа, но не можа да забави края. Ленарт видя как опръска огледалото и кутия крем за лице, вероятно негова.

Погледна Лайла. Пръстите с яркочервените нокти все още стискаха масата, а няколко кичура коса бяха полепнали по бузите ѝ. Погледна Роланд – изглеждаше... изтощен. Все едно му се искаше единствено да си легне и да изкара един сън. Все още държеше члена си. Беше по-голям от на Ленарт. Много по-голям.

Ленарт затръшна вратата, но членът на Роланд се беше запечатал на ретините му. Преследваше го по коридора, през паркинга, в колата. Включи чистачките, сякаш за да получи физическа помощ да изтрие образа, но той му се натрапваше, проникваше в съзнанието му. Толкова беше голям.

Никога не беше виждал друг освен своя. Беше си въобразявал, че е представителен. Сега осъзна истината. Опита се да си представи чувството да имаш такава... върлина в себе си. Не му беше ясно как би могло да е приятно, но лицето на Лайла говореше друго през секундата, която ѝ трябваше да премине от наслада към ужас. Никога не я беше виждал с такова изражение. Той не разполагаше с нужния инструмент да го докара.

Чистачките скърцаха по сухото стъкло и Ленарт ги спря. Членът беше изчезнал, заменен от лицето на Лайла. Толкова красиво. Толкова ужасно красиво и привлекателно. Толкова грозно в извращения си екстаз. Ленарт имаше чувството, че ще се разкъса на две. Искеше да запали двигателя, да потегли нанякъде, да се свре в някоя канавка с бутилка уиски и да умре. Вместо това само седеше с ръце на корема, люлееше се напред-назад и скимтеше като пале.

След десет минути вратата на колата се отвори. Лайла влезе и седна на предната седалка. Беше си оправила косата. Известно време седяха безмълвно един до друг. Ленарт продължаваше да се люлее, но беше престанал да скимти. После Лайла отрони:

– Не можеш ли да ме зашлевиш или нещо подобно?

Ленарт поклати глава и изхлипа. Лайла сложи ръка на коляното му.

– Моля те. Защо не ме удариш един-два пъти? Позволявам ти.

Беше обикновена сряда вечер и от парка заизлизаха хора. Минаваха през паркинга, доволни от късната си разходка. Някой забеляза Лайла в колата и ѝ махна. Тя му отвърна. Ленарт загледа ръката ѝ на коляното му и после я бутна.

– Ставало ли е и друг път?

– Какво имаш предвид? С Роланд ли?

Леденостуден сталактит се откъсна от областта между гърдите и гръкляна му, падна през празното пространство в тялото му и се разби на парчета в стомаха му. Нещо в тона й...

– И с други ли?

Лайла склочи ръце на скута си и замълча, загледана в една жена, която се олюляваше по улицата на твърде високи токове. После въздъхна:

– Сигурен ли си, че не искаш да ме удариш?

Ленарт запали двигателя.

Следващите три дни бяха почти непоносими. Не можеха да разговарят, затова си търсеха занимания. Ленарт си намираше работа из градината, а Лайла тичаше. Джери ходеше ту при единия, ту при другия и се мъчеше да разведри обстановката с шеги, но получаваше в отговор само тъжни усмивки.

Тичането помагаше на Лайла да пази форма, да се поддържа стройна и гъвкава „за теб и за публиката“, както твърдеше. В деня след концерта Ленарт лакираше градинските мебели, а Лайла мина покрай него в синия си спортен екип. Той престана да маже и я проследи с поглед. Анцугът ѝ беше ненужно втален, дългата ѝ руса коса беше вързана на конска опашка и подскачаше в такт с бързите ѝ стъпки по селския път.

Сега му стана ясно за какво ставаше дума. Тя отиваше на любовна среща, както им викаха. Някакъв мъж я чакаше зад някой храст. След малко тя щеше да отиде при него и после щяха да се чукат като зайци. Или пък просто ѝ доставяше удоволствие да тича в тесните си дрехи и да привлича мъжките погледи. Или и двете. Привличаше им погледите и след това изтичваше в къщите им и се започваше яко чукане.

Лакът се разплиска, когато Ленарт шляпна четката по градинската маса. Напред-назад, напред-назад. Вътре-вън, вътре-вън. Картините проблясваха и го изгаряха, вкопчваха се в дробовете му и той не можеше да си поеме дъх. Полудяваше. Човек го казва понякога, но сега усещаше как става наистина. Съзнанието му стоеше на прага на тъмна стая. Там го чакаха забрава и тишина, а в далечния ъгъл... музикална кутийка, която можеше да пее например „За старата любов“. Щеше да седи в мрака и да я навива отново и отново, докато заспеше завинаги.

Но той продължи да маже масата, а след нея се зае със столовете; приключваше и с тях, когато Лайла се прибра, потна и зачервена след цялото чуване с разни надарени мъже. Докато се разтягаше, той скришом огледа анцуга ѝ за влажни или засъхнали следи. Можеше и да ги намери, ако искаше, но той не поиска. Вместо това се насочи към прогнилото стълбище на верандата и реши да построи ново.

Караха я така до неделя. „Свенсктопен“.

Ленарт се събуди с парене под лъжичката – добре дошла промяна в сравнение с демоните, които разкъсваха вътрешностите му през последните дни. Докато ставаше от леглото, изпитваше единствено обичайното и разбираемо възмущение или сценична треска. В този ден „Адърс“ щяха да излязат на сцената. В този ден двамата с Лайла трябваше да стоят хванати за ръка и да чакат да стане единайсет часът и да започне представянето на класацията.

Тази възможност вече не съществуваше, затова Ленарт се зае да събаря старото стълбище. Чупеше и къртеше с козия крак, докато стана единайсет без пет и Лайла дойде с транзистора и седна до него на градинската маса.

Като се изключи безмълвното пътуване от Ескилстуна, седяха близо един до друг за първи път от случилото се насам. Джери беше на рожден ден при свой приятел и не можеха да разчитат на него да ги развлича. Ленарт продължи работата си, докато Лайла седеше с ръце на коленете и го гледаше. Прозвуча познатата мелодия и от мишницата на Ленарт се плъзна капка пот.

– Да стискаме палци – каза Лайла.

– Ммм – Ленарт измъкна няколко пирона, които бяха така ръждясали, че главите им се отчупиха, като опита да ги издърпа с козия крак.

– Песента е чудесна – продължи Лайла. – Може би не съм ти го казвала, но е наистина фантастична.

– Аха.

Напук на себе си се зарадва на комплимента на Лайла. Не можеше да си представи как ще я карат така, но сега поне стояха заедно и чакаха песента си. Все беше нещо.

Представиха няколко от седмичните претенденти и след това класацията започна. Десето място, девето, осмо, седмо, шесто. Ласе Бергхаген, „Хутнани Сингърс“ и тъй нататък. Старите песни на нов

глас. Ленарт ги беше чувал безброй пъти. И после моментът дойде. Сърцето му забумтя бясно, докато Кент Финел обявяваше: „И на пета позиция единственото ново предложение тази седмица...“

Ленарт затаи дъх. Птиците по дърветата замлъкнаха. Пчелите накацах по цветята и зачакаха.

– „Лято без теб“ на „Тропикос“!

Разнесоха се обичайните четири такта, звучащи като всяка една друга песен. Лайла въздъхна: „Колко жалко!“, но Ленарт не я чу. Взираше се в една гнила дъска и чувстваше как нещо вътре в него придобива същата консистенция, сгърчва се и умира. Някъде извън него се носеше пеене:

*Какво значи за мене залезът блед,
като знам, че това ще е лято без теб.*

Роланд. Роланд пееше. „Тропикос“. Пето място. Най-високо от всички нови. Щеше да продължи нагоре. „Адърс“. Нищо. Никакво място в класацията. Никаква нова надежда. Бавно го осъзна.

Без теб, какво ще е лято без теб...

Светът не беше готов. Трябваше да приеме фактите. Спокойствие на границата на чисто физическа вцепеност обхвана Ленарт. Хвърли един поглед на Лайла. Слушаше Роланд със затворени очи. На устните ѝ пробягваше намек за усмивчица.

Чува гласа му и си мисли за оная му работа.

Лайла отвори очи и премигна. Но беше твърде късно. Беше я видял. Внезапно усети как ръката му трепва. Козият крак изсвистя в широка дъга и се стовари върху коляното на Лайла. Тя ахна и отвори уста, за да изкрещи.

Беше станало от само себе си, той нямаше никакъв контрол над движенията си, затова веднага си прости. А после нещата се промениха. Лайла изпищя от болка и изненада и Ленарт се изправи и надигна козия крак отново. Този път знаеше много добре какво върши. Този път се прицели.

Стовари плоската страна на козия крак с всички сила върху същото коляно. Нещо изхрущя и по пищяла на Лайла започна да се стича кръв, а лицето ѝ пребледня. Опита се да се дръпне от масата, но коляното ѝ поддаде и тя падна в краката му, вдигна ръце за защита и зашепна:

– Моля те, моля те, не, не...

Ленарт гледаше окървавеното коляно – под кожата се беше събрала сума ти кръв и само от едно място изтичаше тънка струйка. Той завъртя козия крак и замахна още веднъж, този път с остро.

Сега стана както трябва. Коляното се пръсна като воден балон, капачката изхвърча и кръвта шурна по краката на Ленарт, по градинската маса, по унищожените стъпала.

Лайла може би имаше късмет, че в този момент припадна и спря да пиши, иначе навярно Ленарт щеше да продължи и с другото коляно. Той добре разбираше какво прави. Щеше да сложи край на тичането ѝ. Нямахме вече да се поддържа стройна „за теб и за публиката“, и за всички мъже, които я чакаха из храстите.

За всеки случай трябваше да ѝ пръсне и другото коляно. Но след като Ленарт се надигна и погледна надолу към безжизнената фигура на жена си, към капачката на коляното, от която беше останало само пихтия от хрущял, отломки от кости и кръв, той прецени, че толкова стига.

Щеше да се окаже съвсем прав.

7

Стаята в мазето беше приятно затоплена, но въздухът бе все така влажен и прозорецът на нивото на земята се беше запотил. Малката лежеше в кошницата си и гледаше към тавана с големите си очи. Ленарт отметна одеялата и я взе в обятията си. Тя не издаде нито звук, изобщо не реагира на промяната.

Ленарт размаха жирафа пред очите ѝ. Тя го проследи с поглед за момент и после продължи да гледа право напред. Очевидно не беше сляпа. Ленарт шракна силно с пръсти до ухото ѝ и челото ѝ се посбърчи. Явно не беше и глуха. Но беше толкова невероятно... затворена.

Какво ли е преживяла?

Предположи, че е малко по-голяма, отколкото му се беше сторило, някъде на около два месеца. На два месеца човек успява да преживее достатъчно, та инстинктивно да си разработи стратегия за оцеляване. А стратегията на момиченцето може би се състоеше в това да бъде незабележимо. Да не се вижда, да не се чува, да не предявява претенции.

Очевидно стратегията не беше сработила. Бяха го оставили в гората и още щеше да е там, ако Ленарт не беше минал съвсем случайно. Прегърна го нежно, погледна го в бездънните очи и му заговори:

– Мъничка, сега си в безопасност. Няма защо да се страхуваш. Аз ще се погрижа за теб, Мъничка. Когато те чух да пееш, сякаш... сякаш имаше надежда. И за мен. Правил съм ужасни неща, разбираш ли, Мъничка. Неща, за които се разкайвам и ми се иска да не бях сторил. И въпреки това продължавам да ги правя. По навик. Просто така се получи. Можеш ли да ми попееш, Мъничка? Можеш ли пак да го направиш?

Ленарт си прочисти гърлото и взе ла. Звукът отекна от голите циментови стени и той сам можеше да чуе, че тонът не е съвсем чист – както когато не можеш да нарисуваш с лист и молив образа в главата си, ако нямаш техническото умение, така и неговият глас не можеше да вземе идеалния тон, който чуваше в главата си. Но все пак беше близо.

Устата на момиченцето се отвори и Ленарт продължи, нагласи се така, че устите им да са на една линия и насочи несъвършения си тон към детето, вгледан в очите му. То затрепери в ръцете му. Не, не затрепери. Завибрира. Нещо стана със звука в стаята, неговият тон зазвуча другояче. Въздухът му взе да привършва и едва когато неговият тон изтъня, преди да изчезне съвсем, той разбра какво става. Момиченцето беше отговорило с ла една октава по-ниско. Би трябвало да е невъзможно за едно малко дете да вземе толкова нисък тон и звукът прозвуча леко плашещо. Момиченцето използваше тялото си като резонатор и също като мъркаща котка издаваше чист тон в регистър, който би трябвало да е недостъпен за него.

Щом Ленарт замлъкна, млъкна и то и тялото му престана да трепти. Той го притисна към себе си и го целуна по бузата, просълзен. Прошепна в ухото му:

– Взех да си мисля, че едва ли не съм си въобразил, Мъничка. Сега знам, че не е така. Гладна ли си?

Той отново го вдигна пред себе си. Нищо в лицето му не показваше желание за каквото и да било. Той внимателно стисна гръдния му кош. Непонятно беше как успя да издаде толкова нисък тон. Най-близкото нещо, за което се сещаше, беше мъркането на котките, как използват цялото си тяло като резонатор. Но котките не мъркат в синусови тонове.

Йон
Линдквист в кошницата, зави го и отиде в килера да потърси старата кошара на Джери.

8

В първите дни след появата на бебето Лайла всеки момент очакваше почукването на вратата, телефонното обаждане, униформените, които щяха да нахлуят в къщата и да ги заразитват, а накрая щяха да я заключат в килия, по всяка вероятност с тапицирани стени.

След седмица взе да се отпуска. В редките случаи, когато някой се обаждаше, все още вдигаше слушалката предпазливо, сякаш се боеше какво има от другата страна, но постепенно започна да приема, че никой няма да дойде да вземе детето.

Ленарт прекарваше доста време в мазето и макар Лайла да се радваше на факта, че така му оставаше по-малко излишна енергия да обикаля и да си търси причина да се ядосва, нещо все пак я човъркаше. Постоянно усещаше присъствието на детето и се питаше какво всъщност прави Ленарт. Никога не беше обичал деца.

Въпреки болката в коляното, което днес се състоеше не толкова от органична материя, колкото от метални части, тя от време на време се смъкваше в мазето, за да провери как е бебето. Ленарт я приемаше учтиво, но езикът на тялото му показваше недвусмислено, че тя му пречи.

Не ѝ беше разрешено да говори. Ако седнеше в стаята, Ленарт слагаше показалец на устните си, а понечеше ли да отвори уста, ѝ шъткаше. Обяснението му беше, че това дете не бива „да се съсипва с приказки“, както беше станало преди.

Понякога тя отваряше вратата към мазето и чуваше тоновете. Упражнения по ноти. Всеки път се вцепеняваше. Ленартовият тенор се сливаше с по-ясен глас, бистър като вода, звънлив като стъкло. Никога не бе чувала нищо подобно, не бе чувала и да се говори за такова нещо.

Но все пак. Все пак.

В крайна сметка ставаше дума за *дете*. Едно дете не бива да стои в мазето и единствената му стимулация да са упражненията по ноти.